

Det kunne man forvente ville skabe bekymring eller dæmpe optimismen? Men det gjorde det faktisk ikke. Mentaliteten hos os var anderledes. *Nu* skete der jo igen noget, som ikke var uden spændende muligheder og kunne føre til interessante ting. Nu skulle vi jo flytte ud i byen. Det var en forandring. Og *det* vidste jo alle, det kunne jo kun være midlertidigt og næppe vare længe, før vi var tilbage på kollegiet igen ... Det kunne nemt være blevet ubehageligt og belastende, men at det ikke gjorde det, skyldtes i det væsentlige to ting: En gruppe flinke fyre og den århusianske befolkning. De flinke fyre bestod af en gruppe kollegianere og den daværende bankassistent C.B. Andersen. Gruppen arbejdede i døgn drift, og i løbet af et par døgn havde de skaffet samtlige kollegianere tag over hovedet. Men den hurtige genhusning af de husvilde kollegianere skyldtes også en anden ting: En enestående hjælpsomhed hos den århusianske befolkning, der tydede på en – set med nutidsøjne – ufattelig positiv indstilling over den studerende ungdom. Mange kollegianere fik stillet udmærkede værelser til rådighed. I mange tilfælde helt gratis eller til lav husleje. En kollegianer fik på en restaurant i byens centrum både værelse og gratis mad i flere måneder. Ham misundte vi meget. I løbet af et års tid var krig og besættelse slut, og de »landflygtige« vendte tilbage til kollegiet.